

– Солунският крал! Това е главата на Бонифаций Монферато! – извика тържествуващ един от куманите.

Всички се вкамениха на местата си. Главата на Монферато! На най-страшния и опасен враг! Сън ли беше? Лудост ли беше? Дива радост разкриви лицето на царя. Той няколко пъти тръсна главата, сякаш да се увери в невероятната вест и след това я хвърли отново на земята. Цел трепереше от изненада и възмущение.

– Как стана това? Разправете! – извика той.

Съвсем влучайно. Като се връщали от Мисиниопол, заедно със стотнята на войводата Радко, тяхният челник Квиру забелязал, че по друма за родопските планини се движи някаква дружина рицари. Погледнало, че ~~те~~ ^м отивали да прогонят от земите си ^т четата на разбойника Гроздьо. Тихо и назабализано българите и куманите обградиха рицарите. Каква била изненадата им, когато узнали, че между ^{них} рицарите е и самия крал на Солун! След кратка и отчаяна борба, българите унищожили до крак цялата дружина и обезглавили Бонифаций Монферато.

Все още не можаха да повярват.

– Това е знамение – тихо пошъпна пре^звитер Константин. – Свети Димитър не иска да нападаш града му и ето, че сам ти праща главата на владетеля му.

Калоян го изгледа особено. След това ^{гласно} ~~тихо~~ се изсмя.

– Какво? – извика той – какво говориш! Та тъкмо сега или никога аз ще превзема Солун... Докато Анри се окопите и събере войски, аз ще бъда вече при стените му! Още утре ще почна строежа на нови машини! Най-^{късно} ~~сетне~~ след две недели потегляме...

Всички слушаха поразени. Сякаш нещо ги беше попарило. Не смееха да мръднат и проговорят. Калоян гневно тръгна с крак.